

SPRING BURIAL

GUNVOR NERVOLD ANTONSEN

Gunvor Nervold Antonsen arbeider med en idé om visuelle sykkluser som spiller seg ut i romlige komposisjoner. Eksistensielle spørsmål nedfeller seg i materialet. I en form hun kaller *hybridenes poesi*, tar hun i bruk sammenstillinger av litterære og visuelle ladninger av et sammensatt register av materialer; i høy grad tuftet på det tekstile. Kunsten er for Nervold Antonsen flerstemt og uren i sitt vesen – og prosessen løftes i arbeidene fram som en egen puls, med en egen indre drivkraft og et svingende humør som kastes mellom forskjellige fiktive identiteter og temperamenter. Utspringet er kanskje av en personlig og lokal art, men det finnes et universelt utsyn her: Det materielle og det immaterielle, det fiktive og reelle, samles i en eksperimentell og levende gest.

Spring Burial signaliserer et tveetydig budskap som materialiserer seg mellom vekst og forfall, det nye og forgangne i en dobbel bevegelse. Er det en begravelse om våren det dreier seg om, eller rett og slett en begravelse av våren? Den legges i jorden, men kanskje denne aksjonen regenerer noe fremfor å legge alt dødt. Jordfestingen er også et tegn på en forankring, en jording i noe stabilt – i mulden som er evig tilstede. Livsprosessene følger uvegerlig sin egen rytme, men er også metaforer på et jordnært håp om snarlig endring og overgang til andre tilstander: Lyset følger mørket, men også mørket har en egen draging – vi trenger det. *Spring Burial* har en kultisk sfære, en lengsel mot en rytme vi føyer oss etter, som en kraft som er sterkere enn oss. For kunstneren speiler også tittelen den kunstneriske prosessen – som restene etter en vital og kreativ periode som nå er historie. Kunstens objekter pustes liv i, og lever videre gjennom sitt publikum. Utstillingsrytmen i et galleri er i seg selv sykklisk, med sin organisering, tekstproduksjon, montering, presentasjon, dokumentasjon, demontering og nedpakking – denne prosessen starter hele tiden opp på nytt. Det som stilles ut ender til slutt opp i hukommelsen, katalogen, samlingen, eller under sengen og samlar støv.

Gunvor Nervold Antonsen ønsker å holde liv i arbeidene som selvstendige enheter med varierende ekspressive og ekspansive behov. Derfor vil hun la verkene flyte utover; sluppet løs fra et stramt definert rammeverk. Arbeidene antyder historier som det er opp til hver enkelt å videreutvikle. Mest eksplisitt er det fortellende til stede i lydarbeidet *Det mekaniske åndedrett*, hvor et nærmest privatmytologisk rom trekker mange tråder med seg, minner, refleksjoner og mulige fortsettelser. Noe er erkjent og opplevd, andre ting er fantasert og drømt. *Det mekaniske åndedrett* fyller rommet og forplanter seg i ørene, slik at språket utgjør det egentlige materialet. Tittelen betegner mekanismer som inngår i utveksling av oksygen og karbondioksid mellom en levende organisme og dens omgivelser – et vitalt prinsipp. Innpust og utpust, liv og død er avhengige av hverandre, og er som andre motstridende tvillingpar viklet inn i hverandre på de mest finurlige måter. *Det mekaniske åndedrett*, som er Nervold Antonsens første lydarbeid, spinner videre på tematikker hun lenge har vært opptatt av, nemlig menneskets plassering innen sykliske prosesser i naturen. Hvilken bevissthet har vi om tiden som strømmer gjennom oss, og som ikke lar oss være i fred?

Tittelverket *Spring Burial* tar i bruk gjenstander som er samlet sammen og lagret opp, ting fra livet på bygda er hengt opp foran oljemonotypier på en tekstilmon-

tasje. Det er som om vi ser forstørrede utsnitt av jord og gress, organismer i full forråtnelse og oppløsning – noe som danner bakteppe for lydarbeidet, som smitter over på det visuelle. Askeladden har gjort sine funn, og tar i bruk det han har snublet over. De gamle tingene bringer med seg en egen forloren, men gåtefull sfære, impregnert av historier som ikke dør ut før de forsvinner helt ut av synsranden. Gjenstandene reddet Askeladden, med en perfekt timing kom de til nytte, men i Nervold Antonsens arbeid er funksjonaliteten mer tilbaketrukket. Like fullt bruker hun dem som om de kan utgjøre hele forskjellen.

Skjørheten i denne intensjonen om å skape noe av verdi, skinner gjennom. Gjenstandene har mistet sin berettigelse som bruksgjenstander, men kan nå oppfattes som kulturhistoriske objekter. Dermed belyses de på en ny måte, i et nytt assosiativt rammeverk. Kunstneren bærer gjenstandenes historikk videre i et håndholdt grep. Alt det vi eier, særlig det som har gått i arv gjennom generasjoner og som kanskje vitner om en rural livsstil fra en fjern tid, har mange lag i seg. Nervold Antonsen søker en enkelhet, en nærhet til det håndlagde som trenger gjennom den rene gjenstandsfetisjeringen. Tingene er hva de er – men er samtidig mer enn sin framtoning. De var en gang praktiske, de var en gang en bondes stolthet. Tingene tynger oss, men vi vil nødig kvitte oss fullstendig med de tusen stemmene som hefter ved dem. Hendene griper tingene i arbeidet *The Sickness*, de er ikke lenger presisjonsredskaper, men en ukontrollerbar masse. Det er som om en sykdom er i vekst og multipliserer seg i hver finger, noe som griper om seg til neste generasjon. Det viktigste redskapet vi har blir til noe klønete og ubrukelig, og disse hendene er omgitt av en bløt dybde av et mørke.

Naturen fremstilt i kunsten kan lett fremstå som svermerisk, en romantisk og eskapistisk idé som går i jevn reprise. Nervold Antonsen har begynt å betrakte naturen som noe som først og fremst handler om kunnskap. Det finnes et forhold mellom natur og bevissthet, og vi er en del av det samme kretsløpet. Dette kretsløpet rommer dvalelignende tilstander; men også energi som hele tiden vender tilbake. I denne sykklusen er ikke kunsten en isolert størrelse – den smelter sammen med naturens prinsipper. I gamle tider var det vanlig å begrave sine døde når telen i jorden tinte, når vår tok over etter vinter. Gravleggelsen ble forskjøvet og utsatt. Noe blir gravlagt en stund etter at det døde, med visshet om at om våren springer de latente knoppene nok en gang.

Gunvor Nervold Antonsen works with ideas about cycles in nature and cultural life. These come to expression in spatial, material compositions that trigger existential questions. She calls her method *a poetry of hybrids*, for she puts together a complex literary and visually-charged register of materials, many of them textiles. Art, for Nervold Antonsen, is polyphonic and impure in essence – the creation process has its own pulse, driving force and moods that swing between fictive identities and temperaments. Her starting points may be personal and local, but they also contain a universal horizon. The material and immaterial, fictive and real, merge in an experimental, vibrant gesture.

Spring Burial signals an ambiguous message materialized between growth and decay – the new and bygone in a double movement. Is this about a burial in spring, or maybe a burial of spring? Something is put in the ground, but perhaps this activity is regenerative rather than putting whatever it is permanently to rest. A burial is also a sign of being grounded in something stable – in an ever-present soil. The processes of life follow their eternal rhythm, but they are also metaphors for the down-to-earth hope of an imminent change and transition to a new state of being. Light follows darkness, but darkness has its own attraction – we need it. *Spring Burial* has a cultic aspect; it has a rhythm we long to follow, a force stronger than ourselves. For the artist, the title also reflects the artistic process – like the remains from a vital, creative period that is now history. Life is breathed into art’s objects, and they live on through their public. The rhythm of exhibitions in an art gallery is itself cyclical: organizing, writing, mounting, presenting, documenting, taking down, packing away – and then the process starts over again. That which is exhibited eventually ends up in our memory, a catalogue or collection, or under the bed, collecting dust.

Gunvor Nervold Antonsen wants to keep the works alive as independent units with varying expressive and expansive needs. This is why she allows her works to ‘spill over’, to exceed the boundaries of strictly defining frames. They suggest stories, but it is up to the receiver to develop them. The narrative aspect is most explicitly present in the sound piece *Det mekaniske åndedrett* (*The Mechanical Respiration*). Here an almost private-mythological room contains a host of possible sequels, new plots and twists to the story. Some things are acknowledged and experienced, other things are imagined and dreamed. *The Mechanical Respiration* fills the room and propagates in our ears – it is the language that is the real material. The title refers to mechanisms involved in the exchange of oxygen and carbon dioxide between a living organism and its environment – a vital principle. Inhaling and exhaling, life and death, are interdependent, and like other contrary twins, are involved in each other’s doings in the subtlest of ways. *The Mechanical Respiration*, which is Nervold Antonsen’s first sound piece, builds on themes she has worked with for a long time; in particular, humanity’s place in nature’s cyclical processes. Are we aware of the time that flows through us, which does not allow us to be at peace?

The titular work *Spring Burial* includes collected and stored objects; thing from rural life are hung in front of oil monotypes mounted on textile. It is as if we see

enlarged segments of earth and grass, rotting organisms on the verge of non-existence. The visual work forms a backdrop for the sound piece, which in turn affects the visual work. Nervold Antonsen is like the Norwegian fairytale character Askeladden, who finds things and uses whatever he finds. The old objects carry something forgotten and mysterious. They are impregnated with stories that do not die until the objects themselves do. Found objects saved Askeladden; their usefulness was perfectly timed, but in Nervold Antonsen’s work, the functional dimension is more withdrawn. She nevertheless uses the objects as if they could make all the difference in the world.

The fragility in this intention to create something of value shines through. The objects have lost status as items of use, but they can now be understood as art historical objects. They are therefore seen in a new light, in a new associative framework. The artist carries the objects’ history further in her own hands. Everything we own, especially the handmade things passed down from generation to generation, which perhaps bear witness of a rural life from a distant time, have many layers of meaning. But Nervold Antonsen seeks simplicity, a nearness to the handmade that goes beyond pure object-fetishization. The things are what they are – but they are simultaneously more than they appear. They were once practical; they were once the farmer’s pride and joy. These things weigh us down, but we hate to throw away the thousand voices speaking through them. In the work *The Sickness*, the hands grip objects, but rather than precision tools, the hands are now an uncontrollable mass. It is as if an illness is worsening, spreading through every finger and being passed on to the next generation. The best tools we have become clumsy and unusable, surrounded by soft darkness.

Nature represented in art can easily seem romantic and escapist, like a hackneyed idea. But Nervold Antonsen has begun to see nature primarily as a matter of knowledge and awareness. There is a cyclical relation between nature and awareness, and we are part of it. This cycle contains apparently dormant states but also renewable energy. In the cycle, art is not an isolated thing – it melts together with nature’s principles. It used to be that people who died in winter were not buried until after the spring thaw. Interment could happen months after the death, with the assurance that in the spring, the buds would once again bloom.

Line Ulekleiv

translation by Arlyne Moi

